

Home Eastfield

Andere namen

Felix Swillen - Het Zonnetje

Adres

Oostduinkerke [gemeente in arrondissement Veurne - BE]: Generaal Victor Lorentlaan 1

Architect

Heyneman-Debruyne Raymond

Bestaansperiode

1959-heden

Oprichter

Oudleerlingenverbond der Gemeentescholen van Vilvoorde vzw

Wat het nu is

In het home worden nog steeds zeeklassen georganiseerd, nu onder de naam Felix Swillen - Het Zonnetje.

Korte situering

Zeker sinds 1948 gingen de leerlingen van de gemeentescholen van Vilvoorde al op vakantie naar Oostduinkerke. In dat jaar huurden ze voor twee maanden de zaal Minerva in de Leopoldlaan om er een vijftigtal kinderen onder te brengen. Home Eastfield werd hun geschonken door de Oudleerlingenbond van de Gemeentescholen van Vilvoorde. Die kocht het home om zijn dertigjarig bestaan te vieren. Het werd op de verjaardag geopend, op 13 september 1959. De toenmalige secretaris was Felix Swillen, waarnaar het home nu genoemd is. Aanvankelijk konden er 110 kinderen logeren. Home Eastfield werd ook gebruikt door het vakantiewerk De Gentse Trekvogels (zie verder).

Meer info

In 1946 werd het eerste Gentse Bal van het Onderwijs georganiseerd. De opbrengst werd overgemaakt aan het Beschermtcomité der Gemeentescholen van Gent vzw (opgericht in 1927). Tot 1962 werden jaarlijks twee bals georganiseerd. In 1949 werd besloten om met de opbrengst van de bals kinderen met vakantie naar zee te sturen. In dat jaar vertrok een groep van 72 kinderen, onder leiding van Henri Claeys, voor twaalf dagen op vakantiekolonie naar Oostduinkerke. Zij werden ondergebracht in Home Eastfield. Daarna kwamen nog een aantal initiatieven van de grond om kinderen met vakantie te sturen. Het Beschermtcomité trachtte tot een afzonderlijke structuur te komen. In 1952 werd een bestuur verkozen en werd een wedstrijd uitgeschreven onder de stedelijke scholen om een passende naam te vinden. De nieuwe vereniging koos voor de naam Gentse Trekvogels. Ze kreeg een eigen vlag en logo en had ook een eigen lied. Henri Claeys kreeg de leiding over de kolonies aan zee. Personeel van het Gentse stadsonderwijs begeleidde de kolonies. Op de lagere school kon wekelijks gespaard worden om mee op vakantie te gaan. Ook kinderen uit Home Prins Filip op de Neermeerskaai in Gent gingen mee. De Gentse Trekvogels vonden ook een onderkomen in Home Zonneweelde in Nieuwpoort en in de Jan van Gent in Raversijde.

Literatuur

D. DE WEERDT, & N. HUBLA%-VANKENHOVE, Buiten de uren. Buiten de muren. Zeventig jaar om- en naschoolse

werken van het Stedelijk Onderwijs te Gent 1927-1997, Gent: vzw De Vrienden van het Historisch Archief van het Stedelijk Onderwijs Gent, 1997, p. 58-75.

S. WILLEMS, Koksijde: een bewogen architectuurgeschiedenis: inventaris van het bouwkundig erfgoed, Koksijde: Gemeente Koksijde, 2006, p. 170-171.

Bronnen

Gemeentearchief Koksijde, Dossier 653.3, Lijst der Kindertehuizen. Reeds bestaande of in oprichting. Toestand op 28 Juni 1948.

Gemeentearchief Koksijde, Dossier 653.3, Lijst vakantiecentra (jaren 1950).Â

Gemeentearchief Koksijde, Dossier 653.3, Nota Vereniging voor Vreemdelingenverkeer vzw Oostduinkerke.

Interviews met Mevrouw Nadia HublÃ© en Mevrouw Friede Van Der Straeten.

<http://www.brusselnieuws.be/artikels/cultuur/architect-lucien-engels-betreurt-belgische-wegwerpmentaliteit/?searchterm=monumentendagen>

Â

<top

Getuigenissen:Â

Frank Beke

Het jongetje helemaal rechts op de foto met de arm in het gips, ben ik. De foto dateert uit het midden van de jaren 1950.

Vele jaren gingen mijn zus en ik met de Gentse Trekvogels naar zee, en meer bepaald naar Oostduinkerke, soms voor veertien dagen, soms voor een hele maand. Ook neven en nichten en kinderen van beste vrienden van onze ouders gingen mee op vakantiekolonie.

Hoe kwam het dat we met de Gentse Trekvogels op vakantie gingen? Vooreerst omdat we schoolliepen in het stedelijk onderwijs. De Gentse Trekvogels waren â€“ en zijn naar ik meen tot vandaag â€“ een vereniging die de kinderen uit het officieel onderwijs de kans bood om even de grootstad te ontvluchten, zoals het trouwens letterlijk klonk in het lied van de Gentse Trekvogels, dat we al stappend uit volle borst zongen. Het officiële basisonderwijs was toen in Gent vrijwel uitsluitend een stedelijke aangelegenheid. De monitors waren haast uitsluitend leerkrachten uit het stadsonderwijs. Een tweede reden was dat onze ouders, die een zelfstandige apotheek hadden, in de zomer niet zo veel tijd hadden om met ons naar buiten of op reis te gaan. Bovendien woonden we in een huis zonder tuin in een oude arbeidersbuurt, waar amper speelruimte was. We hadden ook met de socialistische kindervakanties kunnen meegaan, maar onze ouders verkozen de Gentse Trekvogels. Later participeerden mijn zus en ik wel in de reizen van de MJA, de jongerenorganisatie van het socialistische ziekenfonds.

Jongens mochten maar mee tot 12 jaar, meisjes konden tot op latere leeftijd deelnemen. Zo zie je op de foto ook mijn nicht Annie, die toch wel een paar jaar ouder is dan ik. Zelf moet ik zowat 10 jaar zijn geweest toen die foto werd genomen. We poseerden voor Home Eastfield, een oude villa die, naar ik mij herinner, eigendom was van het gemeentelijk onderwijs van Vilvoorde. Het onderhouds- en keukenpersoneel was trouwens van Vilvoorde. De kinderen uit Vilvoorde kwamen pas in augustus.

In de oude villa verbleven de jongens. Er was een slaapzaal voor de kleintjes en een voor de groten. We moesten elke ochtend zelf ons bed opmaken. Ook de eetzaal en de ontspanningsruimten waren in de zogenaamde oude villa ondergebracht. Achter de villa lag de zogenaamde put, een duinpan waar we vaak speelden en na het middageten in strandstoelen verplicht moesten rusten. De villa lag toen nog in een vrij ongerept duinlandschap. Dat is nu onherkenbaar veranderd, zeg maar verwoest. De meisjes sliepen verderop in de zogenaamde nieuwe villa. Als jongens kwamen wij daar haast nooit. Dat pand had absoluut niet dezelfde charme als het cottageachtige Home Eastfield. De enige keren dat we als jongens naar de nieuwe villa mochten gaan, was voor het opvoeren van sketches, dansjes en liedjes. Eens per periode mochten de kinderen immers voor de hele groep een nummertje opvoeren. Daarvoor werd vooraf druk gerepeteerd en vindingrijk knutselden we daarvoor allerlei attributen en kostuumpjes in mekaar.

Zulk een middag met optredens was een van de hoogtepunten van ons verblijf. We keken ook uit naar de uitstap naar Meli in Adinkerke, een soort pretpark avant la lettre. Leuk was ook de groepsuitstap in wat wij â€“quiztaxenâ€™ noemden, karretjes die je moest voorttrappen en waarmee je tamelijk hoge, soms zelfs gevaarlijke snelheden kon bereiken. Voor het overige bestonden onze dagen bij mooi weer uit een wandeling naar het strand, waar de Trekvogels eigen cabines hadden. Op een stootkarretje namen we dan de grote thermoskan met koffie en de boterhammen met stroop mee voor het vieruurtje. Bij minder goed weer trokken we richting duinen. In de buurt van het hotel Normandie, in de vorm van een schip gebouwd, waren de duinen heel hoog. Men organiseerde er voor ons allerhande groepsspelen of we deden aan sporen zoeken, waarbij we de groep die de sporen had getrokken, moesten vinden. Het is trouwens bij dat spel dat ik mijn arm brak door veel te snel van de duinen te hollen en in de struiken te blijven haperen.

Hoewel jongens en meisjes gerust samen konden spelen, want er was co-educatie, bleven ze niettemin vaak in hun eigen kringetje. Bij slecht weer moesten we binnen blijven en werden we beziggehouden met gezelschapsspelen of leerden we liedjes aan. Achteraf bekeken, bleken die vaak van sociaaldemocratische of vrijzinnige inspiratie. Kameraadschap, de verbondenheid die ontstaat door mekaar de hand te reiken en de lichtsymboliek die een betere wereld moest oproepen, waren belangrijke thema's. Bij guur weer kregen we ook andere ontspanning aangeboden. Een enkele keer mochten we door de regen naar de bioscoop. Helaas konden de vertoonde films ons niet altijd boeien.

Elke ochtend keken we uit naar het nieuws van het thuisfront. Meme, pepe, tante, nonkel en uiteraard onze ouders stuurden regelmatig kaartjes en brieven. Wie geabonneerd was op een jongerentijdschrift als 'Kuifje' of 'Robbedoes' kon dat ook toegezonden krijgen. Op zondag hadden we bezoek. Onze ouders maakten er een heus uitstapje van en verwendeten ons de hele dag met lekkere limonade en ijsjes, partijtjes minigolf en nog veel meer. Soms gingen we op bezoek bij familie of vrienden die in andere vakantiekolonies verbleven, zoals het home van de RTT. Zelf kochten we van

het beperkte zakgeld dat we meekregen, en dat voor elk kind verplicht hetzelfde bedrag was, op het einde van ons verblijf een souvenir voor onze ouders en grootouders. Zo verzamelde mijn moeder een hele collectie met â€˜verzilverdeâ€™™ lepeltjes.

Toen onze ouders zondagavond weer naar huis toe reden, vloei er wel eens een traantje. Ook moeder had het vaak moeilijk om ons weer achter te laten. Toch ben ik altijd graag in de vakantiekolonie geweest. Nooit vergeet ik het pakkende moment waarbij we op het einde van de vakantie, verzameld op de speelplaats van de stadsschool aan de Onderstraat, met verstrengelde handen al zingend afscheid namen en ons vast voornamen elkander weer te zien.

Frank Beke

Audio

Interview met Marc Blansaer. Hij ging vanaf 1962, vanaf zijn vijf jaar, tot in 1969 elk jaar met de Gentse Trekvogels, de vakantiekolonies van het stedelijke onderwijs naar Home Eastfield in Oostduinkerke. In 1976 werd hij er monitor, tot in 1981.

Interview door studenten UGent in het kader van partim mondelinge geschiedenis.

Je kan ook rechtstreeks het audiofragment downloaden (mp3 - 1.25 MB).

Video

[<top](#)

Plaats uw herinnering